

[Arbejds- og socialministeren.]

som det er understreget, i allerhøjeste grad har interesse i at følge det arbejde, der her skal gøres.

Der er beklageligt, at vi ikke har kunnet tage den fjerde kommunegruppe, de bymæssigt bebyggede landkommuner, med. Det gjaldt jo om at gøre udvalget så lille som muligt. Jeg er imidlertid klar over, som vi ved fra den forrige behandling af forslaget, at disse kommuner for langt de flestes vedkommende er knyttet til De samvirkende danske Sognerådsforeninger. Derfor tror jeg, at den administrationsgren, vi her har fået indenfor dette arbejde, vil vise sig i fremtiden at være overordentlig tilfredsstillende for os.

Det store spørgsmål om uddannelse og aflønning af medarbejdere indenfor dette store felt har ministeriets meget store interesse. Det er en økonomisk vanskelig tid, vi er inde i, når nu denne lov skal føres ud i livet, men jeg kan understrege, hvad jeg har haft lejlighed til overfor udvalgets medlemmer stærkt at fremhæve, at med det kendskab, jeg allerede tidligere havde, og som jeg i de senere måneder har fået udbygget, er det min faste overbevisning, at der her gøres et overordentlig nyttigt arbejde ikke alene af de forstandere, der sidder rundt omkring, men også af deres hustruer, og jeg vil gerne her ved denne lejlighed særligt understrege betydningen af forstanderhustruernes arbejde i denne sags tjeneste. Det er af en sådan karakter, at jeg er ganske enig i de bemærkninger, man fra alle sider i udvalget har gjort om, at her er et område, som i allerhøjeste grad selv under vanskelige økonomiske forhold må tages op til nøje overvejelse og helst til hurtigst mulig revision.

Der har været stærke kræfter i udvalget for at skærme de private børnehaver; det er blevet gjort, og det er man enig om. Her har der været så at sige lidt af en politisk skillelinie, som måske nu og da har medført, at vi så lidt forskelligt på sagen. Fra een side har man med fuld føje ført den betragtning frem, at det offentlige nu yder så meget til alle disse formål, at det har krav på at have indseende med dem; fra en anden side møder man det synspunkt, som med lige så megen ret kan føres frem, at den gavnlige indsats, det arbejde, som gennem årtier har været gjort fra privat side, skal have råderum også efter den nye lov, det skal der ikke lægges nogen hindring i vejen for. Derfor er jeg meget glad for, at man er nået frem til den ændring, som man kan sige er et kompromis, at man i

§ 166 tilføjer: „Ved godkendelsen af vedtægterne vil der i videst muligt omfang være at tage hensyn til den enkelte forenings særpræg.“

Den ængstelse, som gennem mange henvendelser til udvalget og til ministeriet er kommet frem fra det private initiativets side, for, at man ville gå dette for nær, har man, synes jeg, fjernet med disse få linier, som udvalget har kunnet enes om. Som udvalgets ordfører nylig har udtalt, ønsker man fra alle sider, at det private initiativ stadig skal have råderum.

Udgiftsfordelingen var det punkt, som det var vanskeligst at opnå enighed om, og jeg skal gøre nogle ganske enkelte bemærkninger om denne side af sagen. Jeg forstår godt den betragtning, at de af denne lov omfattede institutioner fortrinsvis er et gode for de større bysamfund, i mindre grad for de små kommuner. Jeg kan ikke sige andet end, at jeg føler det sådan, at det er et arbejde, man må være fælles om. Ikke alene fordi den foreslåede udgiftsfordeling har bestået indtil nu, men også fordi jeg synes, den er retfærdig, har det min fulde sympati, at man også fremefter fordeler udgiftsbyrden som hidtil.

Der har været fremsat en bemærkning om, at udligningsfonden og refusionsforbundet antagelig meget snart vil blive ophævet. Men jeg tror, alle vil være enige om, at hvis man skal nå et virkeligt resultat, skal man ikke lappe for meget på ordningen. Udgiftsbyrdefordelingen mellem stat og kommune må tages op under eet, og også ud fra det synspunkt er jeg glad for, at vi fører det videre, som vi har nu.

Jeg vil gerne slutte med endnu en gang at bringe en tak for det meget store og værdifulde arbejde, som landstingsudvalget her har udført. Jeg er sikker på, at det vil bringe glæde uhyre mange steder, at vi nu kan se til vejs ende, og jeg ønsker, at lovforslaget vil kunne få en hurtig og villig behandling også i det andet høje ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1—13, ændringsforslaget udenfor betænkningen (se foran), § 1, således ændret, samt §§ 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Elmquist): Da den højtærede justitsminister nu er kommet tilstede, skal jeg vende tilbage til punkt 1 på dagsordenen, som er: